

Ив н Симиќ Бодрожик
ХОТЕЛ ЗАГОРЈЕ

ЕДИЦИЈА
ПРОТЕЈ

Н слов н оригин лот:

Ivana Simić Bodrožić – **HOTEL ZAGORJE**

Profil, Zagreb 2010

© of translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© з преводот: Фонд циј С. Фишер по н лог н ТРАДУКИ

Издавач

МАГОР ДОО Скопје

© з м кедонското изд ние

МАГОР ДОО Скопје, 2012

За издавачо̄и

м-р П влин Аци Митреск Л з ревск

traduki

Обј вув њето н ов дело беше поддрж но од ТРАДУКИ, книжевн мреж , н кој ѝ прип ѓ т Сојузното министерство з европски и меѓун родни пр ш њ н Републик Австриј , Министерството з н дворешни р боти н Сојузи Републик Герм ниј , шв јд рск т културн фонд циј Про Хелветиј , КултурКонт кт Австриј , Гете Институтот, Агенциј т з книги н Словениј ЈАК, Министерството з култур н Републик Хрв тск и фонд циј т „С. Фишер“.

This book has been created with support of TRADUKI, a network for literature the Austrian Ministry for European and International Affairs, the German Foreign Office, the Swiss Arts Council Pro Helvetia, KulturKontakt Austria, the Goethe-Institute, the Slovenian Book Agency JAK, the Croatian Ministry of Culture and the S. Fischer Foundation belong to.

ИВ Н Симиќ Бодрожик

ХОТЕЛ ЗАГОРЈЕ

Превод од хрвајски јазик

Никол М циров

МАГОР

2012

Не се сеќ в м н ништо. С мо нек кви одблесочи. Отворени прозорци во ст нот, густо летно попл дне, збесн ти ж би од Вук .¹ Се провлекув м помеѓу двете фотелји и потпевнув м – *Ко ѝо лаже ко ѝо каже Србија је мала.*² – Т тко ми го з твор весникот и се свртув кон мене, ј чувствува м негов т нервоз . – Што е то што го пееш? – ме пр шув . – П ништо, го чув од Боро и Д ниел . – Д не те чуј м никог ш повеќе, д ли е ј сно? – Добро, т те. – Ј с сум ти т тко, не т те, пичк му м јчин !

Се п кува ме з н море. Првп т во животот ј си бр т ми одиме с ми. Тој им шесн есет, ј с девет. Оди ин ш т сосетк Жељк , едн годин помл д од бр т ми. С к м д бид м к ко не и силно сум возбуден , бидејќи нејзин т и мој т м јк реко д вним в н мене. Цел ноќ не мож м д спиј м. Врз м сичк т , помеѓу креветот н бр т ми и мојот кревет, стој т н шите п соши. Светлото во соб т е изг сено, го пр шув м бр т ми, д ли мож м д дојд м к ј него во креветот. – Што ќе ни се п соши ког одиме н море? – шепнув м. – Т то рече, ко згусти, д одиме к ј чичко ни во Герм ниј – одгов р . Не р збир м што би можело д згусти, но н сетув м дек е нешто во врск со политик т , бидејќи сите постој но зборув т з то . Иј с им м едно м јмунче што се вик Месо³, к ко н шиот претсед тел, бидејќи м лку си лич т. Си з мислува ме к ко е к ј чичко ни во Герм ниј . Бр т ми к жув дек т му се сите многу бог ти и дек т ков ст н, к ков што им мене, т му им т Циг ните. Ј с многу го с к м мојот чичко. Тој до ´ з време н летото, им мл д жен Герм нк , сите го слуш т додек зборув и многу уб во мирис . Ов лето негов т жен ј донесе пудлиц т Гин , б б ми и дедо ми не с к д ј пушт т во куќ т

¹ Рек во Хрв тск , кој што во Вуков р се влев во Дун в (з б. н прев.)

² *Кој ќе лаже, кој ќе каже, Србија е мала* (з б. н прев.)

³ Алузиј н хрв тскиот политич р Стипе Месиќ, последен претсед тел н Југосл виј во 1991 годин и претсед тел н Хрв тск од 2000 до 2010 годин (з б. н прев.)

и реко дек треб д спие во шуп т . Изби голем к вг , б б рече дек ќе го отруе песот и т тко ми отиде д ги смирув . Гин ост н во куќ т . Чичко ми секог ш ни носи под роци и м рци-п н. Годин в добив кожен топк з одбојк што не можеше д се н пумп . Н бр т ми беше з фудб л, но тој никог ш не игр ше. Н бргу, тој ме избрк н з дво мојот кревет, ј с уште долго мечт ев з сето ов .

Автобуск т ст ниц во Вуков р смрди, р но утро е, сонлив сум, и во овој миг, н д сè, би ост н л во креветот. Т тко ми ме носи, и ко сум голем , ме носи низ целиот п т. Им бели п нт лони и син м ичк . Се р зделув ме и се б кнув ме во уст , т к што, н јпрвин, м лку се клештиме, пото , божем се б кнув ме. Ов е нешто н ше. Н ст ниц т им многу дец и се р споредув ме во четири втобуси. Родителите м вт тли м вт т, м вт ме и ние, веќе не ги глед м своите, но им м вт м н другите што не ги позн в м, и тие мене. Се н смевнув т и ни довикув т д се чув ме, нечии м јки и пл ч т. Неколку од нив потрчув т по втобусот до р скрсниц т .

* * *

Никог ш пред то не сум бил н островот. Одв ј чек м д дојдеме, п тув ме толку долго што веќе дв п ти повр к в, и не с мо ј с. Го видовме морето дури неколку п ти од втобусот, пото , п к ќе исчезнеш з некој пл нин . Т жн сум, бидејќи денес нем д ст с ме д се иск пеме, но м лку и се пл ш м, бидејќи не зн м д плив м. Често се к певме н Штр нд,⁴ но т му е плитко, сè додек не се умориш од одење, п плив њето, всушност, не ми ни треб ше. Н Дун в одевме со б б ми кој зборув ше дек плив ко секир , п додек ги глед в другите дец со гуми з плив ње, т ќе ми дозволеше д ги н мокр м нозете и д се измиј м.

Ког конечно ст с вме, добив голем соб , кој што треб ше д ј дел м со уште дв н есет девојчињ н мој возр ст, и кои не ги позн в в. Веќе се бев сместил во еден од кревети-

⁴ Пл ж н Дун в (з б. н прев.)

те, ког влезе Жељк со воспитув чк т и ми рече дек ние не смееме д се р зделув ме. Т к з вршив во соб т со пост ри девојки. Бев среќн и испл шен . Н некои им беше м к што ме пикн т му, з то што сигурно ќе ги шпионира м и сè ќе ѝ к ж м н воспитув чк т , но, всушност, бргу се сприј теливме. Тие ме вик м лечк , ј с бев воодушевен од нивните прер мки, дезодор нси, тушеви з очи и т јчки.⁵ Секој вечер н тер с т од одмор лиштето, кој што ј н рекув вме Вил Провев, им вме диско. Постој но ме следеше едно момче што не го позн в в, сите ми зборув дек треб д т нцув м со него, бидејќи е син н едн позн т ктерк . Во текот н денот игр вме Не лути се, човеку и се б њ вме. Едно попл дне, бр т ми ме викн н прошетк по кејот, ког ст с вме до кр јот н прист ништето, ме турн во морето. Почн в д прет м со р цете и д писк м, вод т ми влегув ше во уст т , тој с мо стоеше н прист ништето и вик ше: – Плив ј, плив ј! – Не зн м к ко, но н бргу се з текн в н пл ж т . Почн в д пл ч м, облек т ми беше мокр , н нозете им в с мо еден бел, л кир н чевел. Бр т ми рече: – Глед ш дек зн еш.

Т к проплив в.

* * *

Н морето сме веќе две недели подолго отколку што треб - ше д бидеме. Пред неколку ден влеговме во втобусот и тргн вме кон прист ништето, но нè вр тиј . Повторно ги р сп кув ме торбите. Мојот бр т стои н д миј лникот и ги пере н шите г кички и поткошули, з што веќе нем ме чисти лишт . Речиси секој ден з ручек добив ме пржен риб и сè повеќе копнееме з вр к ње. Често одиме до прод вниц т по сендвичи од п ризер со зеленчук и јогурт. Сег ми е ж л што ј ост вив дом н јнов т б рбик , з д не ј укр де некој, и ги понесов с мо пл стичните.

Едно утро, ког излегов во дворот од одмор лиштето, ј здоглед в м м . Никог ш не сум бил толку среќн . Тој ден нè

⁵ Фризури според он н хрв тск т пеј чк Т јчи (з б. н прев.)

одведе н сл долед со четири топки, мене и н фризер, д се истриж м ит лиј нк .⁶ Не и м јк ѝ н Жељк ги сместиј во посебн соб под покривот, т ноќ ј с спиев во креветот со не . Ги слушн в к ко р згов р т з нек кво минув ње низ пченки, з Мир , кој во деветтиот месец од бременост се возел н велосипед, и з некој воз во кој сите з веси мор ло д бид т спуштени, но единствено во тој кревет беше уб во. Зн м дек се ск р л со т то, то ми го к ж бр т ми, бидејќи не с к л д ги вози ни до Винковци з д не помисли некој дек бег , и пото , верој тно, тој истиот, д не пок жув со прстот кон н с. З то не ни пр шув м з т тко ми, д не ј р ст ж м, и ко ме интересир ког тој ќе дојде.

Веќе еден месец сме н морето, почнув нов т учебн годин и нек де мор ме д се з пишеме н училиште, з д не го изгубиме првото полугодие додек не се вр тиме дом .

* * *

Н гл вн т втобуск ст ниц во З греб нè дочек тетин. Се возевме низ гр дот што блеск ше од есенското сонце. Куќ т н тетин беше д леку од цент рот и мене ми се чинеше дек не сме веќе во З греб, пото дозн в дек сето ов е З греб. Беше толку голем. Тие живееј во еден м л, сутеренски, двособен ст н, н с нè сместиј н к тот што беше пр зен. Често спиев долу, к ј бр тучетк ми во соб т , освен ког ќе се ск р вме. Н почетокот ни беше многу уб во. Мене и бр т ми сите ни угодув , во новото училиште во кое почн в д од м, речиси ништо не мор в д уч м, и без то им в с мо петки. Едно попл дне, бр тучетк ми и ј с, се вр к вме од училиште и додек се иск чув вме по ч к лестиот п т кон дом , почн д свири сирен . То беше воздушн тревог и ј спочн в д вреск м и д пл ч м. Нè обзеде п ник и избег вме во куќ т н едни соседи. Не се случи ништо, но почн еден нов период. Дом ст нув ше сè потесно. Едн ш, ког с к в д влез м во б њ т , пост р т бр тучетк ми се испречи и рече: – Ов е мој дом, ј с ќе влез м прв . – Едно

⁶ Кр тк кос (з б. н прев.)

друго утро, ког пој дув вме, нејзин т пом л сестр и рече н м јк ми: – Ти целиот леб ќе ни го изедеш. – Н почетокот постој но се пр ве кол чи, но пото , од сè им ше пом лку, п и то се изретчи, ние никог ш с ми не го отвор вме фрижидерот. Понеког ш, ког ќе си легневме, се слуш нивните гл сови од кујн т . Т то обично се ј вув ше секој трет ден, но сег веќе бе помин ле осум ден без д чуеме некого отг му. Во с бот претпл дне, н Плошт дот,⁷ се среќ в вме со Жељк и нејзин т м јк . Се гушк вме и б кнув вме к код се нем вме видено со години. И тие двете живеет к ј роднини, мојот т тко и т ткото н Жељк ост н з едно во гр дот. Р згов р вме з то к ко ќе биде ког ќе се вр тиме. Пото , вообич ено, одевме н бурек или н сл долед. Н вр к ње дом , гл вно молчевме. Н почетокот, з гретч ните едност вно бе подобри луѓе. Бе поуб во облечени, оде по пошироки улици и големи плошт ди, се возе во тр мв ј и при то изглед дек не р бот т ништо возбудиливо. Им тостери и м шини з миене с дови, во кошињ т од собите, п ј жин . Т к ние ги глед вме. Н бргу и ние се возевме со тр мв ј, беспл тно, со жолт к ргон, и совл д вме неколку гр дски линии. Ј с можев д се воз м по цели денови и д ј д м с мо соленки, з што тог ш мор вме д одиме по некои општини, Црвен крст и К рит с, по прехр нбени производи и мене то ми беше уб во. Едн ш, во К рит с добивме полн торб сл тки нешт и ј влечевме кон Черномерец,⁸ во тр мв јот преполн луѓе. Едн н гизден госпоѓ во н шиот в гон и рече н свој т колешк дек бег лците *io йравай мейежой, зашто io цел ден се возай найаму-наваму*. Ј погледн в и се н смевн в, бидејќи зн ев дек ние сме изгн ници, дек бег лците се од Босн . По дв -три месеци живеење во З греб, некои нешт ст н секојдневни. Дојде есент и почн дождовите. М лку пом лку, прест нув ше д биде з б вно. Верој тно дотог ш ги бевме потрошиле сите трист м рки коишто м јк ми ги беше понел со себе. Сè пом лку луѓе излегув од гр дот и ни носе

⁷ Плошт дот Б н Јел чик во З греб (з б. н прев.)

⁸ Дел од З греб (з б. н прев.)

вести з н шите. Тог ш, еден ден, чувме дек ст рите се убиени. Т к ги вик вме родителите н т то. З кл ни. Овој збор го чув добро. Се скрив з д електричн т печк кој што ги прегр дув ше ходникот и кујн т . Мисл м дек возр сните зн еј дек сум т му, но се пр ве дек не ме глед т, ј с се пр вев дек не ги слушн в. Сите одново ст н добри едни кон други, ј с н то з бор вив. М м сè почесто зн еше д оди во б њ т ид се вр ти со потечени очи. Т то веќе извесно време не се ј вув ше. Во то време, мој т м л бр тучетк и ј с постој но му се молевме н Бог . Ќе клекневме пред креветот и ќе се молевме н цел гл с, сите д нè чуј т, з сето он н што можевме д се сетиме. З мир, з хрв тск т г рд , з Петрињ ,⁹ з Цез р и Клеоп тр , пото ќе се глупир вме и смеевме, м никој д не нè види. Возр сните нè ф ле пор ди то и ј с н сите им зборув в дек ќе ст н м милосрдн сестр . Отидовме толку д леку, што се препр в вме дек држиме мис , з време н едн од н шите се нси, н вр т т се пој ви пошт рот. Донесе писмо од мојот т тко. Пишув ше дек е добро и дек не е р - нет, дек многу му недост сув ме и дек н скоро ќе се видиме. Возр сните смет дек то е доб р зн ки дек ко некој може д ги сп си од овој пекол, тог ш то се дец т к ко н с. Ние бевме горди. Неколку ден подоцн , го видов Лук и тој ст н мој т прв симп тиј , и ко беше во повисоко одделение. Тог ш се отк ж в од то д ст н м милосрдн сестр , но уште долго време послушно се молев н Бог .

* * *

Се вр тив од втор т смен . М м седеше во темниц , склопчен н кујнскиот стол. Н вестите не реко ништо, но по прогноз т , ј пуштиј песн т Мој Ружиц од Прљ во к - з лиште. Т зн еше дек то е то , и Словенците, тој ден, ј обј виј вест н телетекстот, но н шите молч т, верој тно не зн т што д им к ж т н луѓето. З н с е готово, кој излегол, излегол, што ќе биде со ост н тите, с мо Бог зн е. До ѓ тетк

⁹ Н п дн т гр д во текот н војн т (з б. н прев.)

ми и ј гушк м м , и зборув дек то не е вистин , дек л ж т и дек Словенците се исти ко Србите. Вуков р п дн , и то ме м чи, бидејќи не сум сигурн што зн чи то точно, глуп во ми е д пр ш м сег . М јк ми ме испр к н спиење, тие уште долго ост нув т будни. Р но изутрин нè буди свонењето н телефонот. – Жив сум, здр в сум, н скоро ќе се видиме – беше сè што рече. Ни к де е, ни од к де се ј вув , с мо то . Скок ме по креветот, се гушк ме и се б кнув ме. Тој ден ј с и бр т ми не з мин вме н училиште. Се стокмивме и се спуштивме со м јк ми до гр дот. З п рите што ни бе ост н ле, купивме месо и неколку видови кол чи во сл тк рниц т . М јк ми и тетк ми цело попл дне ј средув куќ т , приквечер з почн вме со чек њето. Ј с им г т в н неколку филц ни к фе и трч в кон прозорецот секог ш ког ќе чуев дек се приближув втомобил. Помин полноќ, н с уште никој не нè тер ше д спиеме. Претпост вув вме дек е во Винковци, дек т му е сигурно метеж и х ос, и можеби мор т д ги преглед т, д ги р според т, д н јд т превоз или слично. Сеп к, н бргу, ние тројц т з - мин вме н к тот, м м ост ви свеќ до прозорецот и ост н будн . Утредент мор вме н училиште. Во моето одделение беше Лидиј и нејзиниот т тко дошол уште з вчер со проби- в ње. Ми рече дек мојот е сигурно з робен, ј с поб р в од учителот д нè р змести.

* * *

Поделк т добив ф рмерки со крпеници н колен т , то беше он што н јмногу го с к в. Бр т ми доби тетр тки со хрв т-ското зн ме и пл тнен училиштен р нец. Беше многу модерен и мисл м дек то го р звесели, з то што до тој миг книгите ги носеше во ст р т ктовк н тетк ми. С к в д ѝ под р м нешто н м м , но нем в п ри. Ми текн од нејзиното п кув ње Бенстон, д укр д м едн кутиј и д ј з витк м во ш рен х ртиј з едно со едно Животинско ц рство. Моите бр тучетки добиј комбе з б рбики и гл вно сите бевме з доволни од по-д роците. Т зим им ше многу снег и времето го минув вме

н двор, с нк јќи се. Н бргу треб ше д з почне второто полу-
 годие, ј с сè уште одев во истото училиште. Едн вечер, тетин
 ми дојде од р бот и ѝ рече н м м дек им еден пр зен ст н
 во Нов З гроб. Треб с мо д се обие. Тој им еден роднин што
 ќе го стори то . Пото тие ќе си з мин т, м јќ ми ќе треб д
 ј причек полициј т . Никој нем д исфрли жен со две дец
 од пр зен ст н, ко нè исфрл т, б рем ќе ни н јд т нек кво
 сместув ње. И то е н јмногу што може сег д н пр ви з н с.
 Жељк и нејзин т м јќ , исто, з мин од своите роднини во
 некој к с рн во Пул . Се чувме едн ш и обете пл че .

* * *

Никог ш пред то не сум бил н петн есеттиот к т. Ноќт
 пред влегув њето во новиот ст н, ј помин в во С мобор, к ј
 бр тот н б б ми. Б б , сеп к, се сп сил преку Нови С ди
 Унг риј , с мо дедо го з кл ле. Т , извесно време помин л
 во подрумот, со сосетк т М риц , кој Србите ј силув ле и ѝ
 пук ле во едното око. Н б б ми ништо не ѝ се беше случило.
 И двете живееле н живи ј јц и р киј . Пото , б б ми нек ко
 избег л , подоцн и М риц . Постој но р ск жув ше з сето
 ов и н сите им зборув ше дек нејзиниот син е сигурно убиен.
 То никој не с к ше д го слуш . Во нивн т куќ , н орм нчето
 кр ј телефонот, стоеше слик н кој бе т то, бр т ми, чичко
 ми и дедо ми, но ког н силно влегле во куќ т , еден Србин ј
 зел слик т и рекол дек сите ќе ги прон јде. Б б ми, од С -
 мобор ме донесе до ст нот, и истиот ден се всели со н с. М м
 ни ј отвори влезн т вр т н обл кодерот. Беше истоштен и
 н сме н . Ст нот беше двособен, последн т ст н рк бил
 некој Србинк од Дервент . Живеел тук к ко кир цик , но
 не зн емез не . Т , исто, си им ше з мин то, но ј чинеше
 м јќ ми неколку години од животот, бидејќи, во фрижидерот
 потст н рк т беше ост вил едно ј јце, ког м јќ ми влегл
 во ст нот, првин го отворил фрижидерот. Умрел од стр в,
 бидејќи си помислил дек известув њето било неточно и дек
 сеп к, некој овде живее. Сопственик бил еден човек што го добил

ст нот од фирм т , но се пл шел од височини, т к што никог ш не живеел во него. Сеп к, покрен тужб и б р ше д нè исфр-л т. Во тужб т пишува ше дек тој и неговото семејство з ми-н л е н п т з божикните пр зници и дек ког се вр тиле, ги з текн ле обив чите во ст нот. Беше н вел дек постои голем оп сност од отугува ње н личните р боти и од оштетува ње н мебелот. Во судот нè з ст пув ше позн т двок тк , беспл тно,

во еден весник дури излезе и н пис со н слов „З конот го пишува т солзите“. Го прочит в безброј п ти и го зн ев н п мет. „Тужбаџа за иселување, којашто деновиве сѝаа до едно вуковарско семејство, насилно вселено во еден сѝан во еден од облакодериџе во Нов Заѝреб, многумина ќе ја ѝрочиџаат како неѝочиџување на законѝе. Наѝјосле, ќе речатѝ, оѝкако со месеци немоќно ѝи сѝуѝтаме раменаџа, ѝледаѝки ѝи речиси секојдневниџе обивања сѝанови, „оѝравдани“ ѝреку униформаџа, заробениѝвоџо или беѝалсѝвоџо... Но, ѝри заминувањеџо на семејсѝвоџо од Вуковар, се уверивме дека и ѝочиџувањеџо на законѝи се разликува од случај до случај, а ниѝу ѝак сѝе судбини на новиѝи вид обивачи не се иѝти. Сѝоред начиноѝи на вселување, ѝриказнаџа не се разликува многу од осѝанайѝиџе – ѝочнува со извесѝување за ѝразен сѝан и ѝројца храбри ѝто ја разбиваат бравата, а завршува со доаѓање на ѝолицѝаџа. Веќе виденоџо сценарио, меѓуџоа, овојџаѝ заврши со ѝужба за иселување и ѝокана за суд во невообичаено краѝок рок. И уѝе неѝто необично во случајѝи на овие вуковарчани – целосна незаинѝтересираностѝ на соѝсѝвеникоѝи на сѝанѝи, кој, како ѝто кажуваатѝ соседиџе и вуковарчаниџе, не се ни ѝојавил на враѝаџа од сѝанѝи. Нависѝина, бил во зѝрадаџа, но не ѝи ѝосетѝил новиѝе сѝанари.

ФАНТОМСКИ СОПСТВЕНИК: Во разѝговор со соседиџе дознаваме дека ѝи не ѝо виделе незаинѝтересиранѝи соѝсѝвеник ниѝу еднаш во овие седум ѝодини, коѝа ѝрейѝриѝаѝиѝеѝо му ѝо дало сѝанѝи. Пред ѝри ѝодини, за време на бурноѝо невреме во Заѝреб, коѝа се искрѝиле ѝрозорѝиџе, сѝанѝи сѝанал леѝло за ѝулаби и зарази! Но, ниѝу ѝоѝаѝ соѝсѝвеникоѝи не се ѝојавил. Умрениџе ѝулаби и смрдеаџа ѝи расчѝиѝил еден ѝосѝар

јосјодин, веројатно шајкошо. Двособниот сџан имал и појсџанарка, која, очигледно, не им била по мерка на сџанариџе, зашоа шџо, без ојлед на нејзиношо прџодолшно пресџојување, сџаной се водел како празен. Зашио, како шџо велай вуковарчаниџе: – Ние немаше да влеземе во сџаной, доколку знаевме за неа. – Случајно, исџиој ден, сџорниот сџан бил разјледан и од прџичлена комисија од прџепријаџиешо чиј врабоџен е сојсџивеник на сџаной, за да се увери кој има во сџаной, со ојлед на шоа шџо се прџближува времето на ојкуј на ојшиесџивениџе сџанови. Соочени со солзиџе на вуковарчаниџе и нивнаша судбина, појушиџиле, но, бидејќи новиџе сџанари не можай да осџанай нелејално, односно мораай да имаай некаква појврда за прџвременно корисџење на сџаной, во прџепријаџиешо ќе прџедложай вуковарчаниџе да осџанай додека не им се најде ново смесџување. Еден од членовиџе на комисијаџа дури им рекол: – Над сџ би ве прџимил во мојаџа кука, ојколку да ве избркам...- Со ојлед на шоа шџо мнојумина од каџејоријаџа „воени обивачи“ се насџрвија за сџан во мепројолаџа, сосема е јасно дека можноша за пресџојување на ова семејсџиво во сџаной е само прџвремена, додека инсџиџуциџиџе надлежни за решавање на прџоблемиџе на изнанициџе не се појрижай и за нејо. Дошоаш, комисијаџа на прџепријаџиешо осџанува на сџавој дека луѓето не можай да бидай на улица. Траједијаџа на семејсџивошо со две деца почна со подој на Вуковар, а ојшоаш џиџе не знаай за шајкошо. Тој осџанал да по брани прџадој сџ до навлејувањешо на чејнициџе и јујовјскаџа, а пошоа се изјубила секаква прџаџа. Го нема на појисој на ранџи и зајнаџи, по нема во евиденцијаџа на мејународниот Црвен крст шџо по поминал срџскиџе лојори... Осџанува единсџивено надежџа дека шајкошо е можеби жив во некој од дивџиџе лојори низ Србија, недосџайни и за мејународниот Црвен крст. Својој имој (две семејни куќи и сџан), велай, некако можай да по прџеболай, но во Вуковар им е заклан дедошо. – Не сакаме појуго, сакаме да се враџиме на своето макар да е и до џемел униџиџено. Ве молиме само за покрив над главаџа и малку раз-

бирање. Мораме да живееме овде, иако веќе ушито уиџре би сакале да сме дома – вели мајката. – Мојот син ја поминува улицата не гледајќи дали на семафорот е црвено светло. Вели – сеедно му е – зборува низ солзи тириесетгодишната мајка.“

* * *

Н почетокот ги користевме со мојот соб и кујна . Во другот , големот соб , бе предметите и жените што си беше зминла . Мам ни рече ништо да не допиреме . Во купуштето се гледуванди , ширенишми , нкит , чизми и еден црвен чант . То стоеше тки н срединта од собта сè додек еден ден не ги вселиј Желк и нејзинта мајка , па сè избуткувме во кошот и го покривме со најлон . Во ксрнт , во којшто поминеле неколку недели , ја делеле бнкта со педесетин луѓе , во собта биле исто толку и сите спиеле во железни двоктние кревети . Тие не можеле повеќе да издржаттму и сегвостнот бевме шестмина . Мене ми беше многу мило што се со нас , бидејќи , сепка , беше некако повесело . Мислам дек единствено нббми ѝ беше малку криво , но тси доби свој соб . Ние , остнатите , спиевме нподот , нјоргните и кебињта , едни покрјдруги . Во стнот отспротив живееше тетка Бриц , кој , обично , ме чувше кога моите зминувна рзмените . Ми првешеплчинки со мрамла до домти и ме носешен Бундек,¹⁰ н Сљеме¹¹ или кј својта сестрво Шестине.¹² Никогшсе немше омжено и немше дец , и многу мескше . Стнот до оној ншиот , беше нчичко Руди и тетка Нин . Тие , понекогш , ни носепитсо фионипото , тетка Нинго земше со себе високот , здни кже длимнешто ново во врсксо ттко ми . Високот секогш велеше дек тој е жив , дек не е под земјта и дек е добрсо здрвјето . Тидденмајкми телефонски броеви од неколку јсновидци и нумеролози што

¹⁰ Езеро и парк во Згреб (зб. н. прев.)

¹¹ Популарно излетничко место на планината Медведниц , северно од Згреб (зб. н. прев.)

¹² Нселбо во Згреб (зб. н. прев.)

CIP – К т логиз циј во публик циј
Н цион лн и универзитетск библиотек „Св. Климент Охридски“, Скопје

821.163.42-31

СИМИЌ Бодрожик, Ив н
Хотел З горје / Ив н Симиќ Бодрожик ; [преведув ч од хрв тски ј зик Никол
М циров]. - Скопје : М гор, 2012. - 144 стр. ; 20 см. - (Едициј Протеј)

Превод н делото: Hotel Zagorje / Ivana Simić Bodrožić. - Фусноти
кон текстот

ISBN 978-608-223-078-8

I. Simić Bodrožić, Ivana види Симиќ Бодрожик, Ив н . - II. Бодрожик, Ив н Симиќ
види Симиќ Бодрожик, Ив н

COBISS.MK-ID 90732810

Едиција ПРОТЕЈ

Ивана Симиќ Бодрожиќ
ХОТЕЛ ЗАГОРЈЕ

Превод од хрватски јазик
Никола Маџиров

Издавач
МАГОР ДОО, Скопје

За издавачот
м-р Павлина Аџи Митреска Лазаревска

Јазична редакција
Татјана Б. Ефтимоска

Техничко уредување и корица
МАГОР ДОО, Скопје

Печайи
Графостил, Скопје